

[Socialministeren]

Jeg er også enig i, at vi skal tilstræbe større fleksibilitet. Regeringen vil selvfølgelig arbejde videre i overensstemmelse med det, man allerede er begyndt på, for at få mulighed for mere glidende overgang fra den erhvervsaktive tilværelse til tilværelsen som pensionist. Indførelsen af delpensionsordningen er et led i disse bestræbelser, men der er behov for at se på en samordning af de forskellige tilbagetrækningsmuligheder, helst selvfølgelig – det giver jeg hr. Taanquist ret i – i en dialog med arbejdsmarkedet, fordi et samarbejde her er helt nødvendigt.

Regeringen ved godt, hvad LO og Socialdemokratiet mener om efterløn, og det er da derfor, vi har sagt, at vi ikke har aktuelle planer om at ændre på efterlønnen. Men hvis man vil den forenkling, den overskuelighed og forudsigelighed, som også Socialdemokratiet efterlyste, kommer man ikke uden om at se på, om de ordninger, vi har, på en eller anden måde kan koordineres og forenkles. Det tror jeg man vil være enig med os i, og så må vi jo se, hvordan vi politisk kan finde ud af, hvilken løsning vi skal lande på.

Til SF's ordfører, fru Birgitte Husmark, vil jeg sige, at det var altså en meget stor gang jammer. Det var den rene elendighed, hvis det var dansk ældrepolitik, vi fik beskrevet her. Jeg vil minde om, at det er et sted mellem 5 og 7 pct. af pensionisterne, som bor på plejehjem og har behov for denne totale omsorg. Langt, langt de fleste pensionister lever i selvstændige boliger og klarer sig, eventuelt med ganske lidt hjælp, og selv om jeg er helt enig i, at ikke alt er rosenrødt og der selvfølgelig er problemer og også forskelle fra kommune til kommune, vil jeg dog godt sige, at de ældre aldrig har haft det bedre, end de har i dag. Det tør jeg godt sige.

Det er ikke nogen tilfældighed, at dansk ældrepolitik i disse år er genstand for endog meget stor interesse i resten af verden. Det er naturligt, fordi vi netop prøver at lave et system, hvor vi, som fru Inger Stilling Pedersen sagde, baserer os på respekten for den enkelte. Respekten for den enkelte er overhovedet hovedhjørnestenen i hele den kæmpemæssige omstillingsproces, som er i gang, og som tog sin begyndelse med Ældrekommissionens betænkning, i og for sig lang tid før vi herinde fulgte den op med lovgivning. Det gjorde vi som bekendt med den såkaldte ældrepakke og efterfølgende med samspilsløsningen i så godt som fuldstændig

enighed, og derfor synes jeg, det er lidt ærgerligt, at vi i dag skal have en så polariseret debat med denne beskrivelse af tilstande, som om de var det gængse.

Det, der sker ude omkring nu med disse mange omstillingsprojekter, er jo en fantastisk ændring i synet på ældre, ikke bare hos personalet og hos politikere, men også blandt de ældre selv. Der er ældre, der nu tager, om jeg så må sige, sagen i egen hånd og skaber fællesskaber, skaber netværk, som er til gavn for de svageste grupper inden for ældreområdet.

Det betyder ikke, at der ikke er ting, vi skal ændre, men når fru Birgitte Husmark siger, at den såkaldte PUS-betænkning – altså perspektivbetænkningen om de sociale og sundhedsmæssige uddannelser – er en fattig trøst, må jeg dog sige: Nej, det er meget opløftende, at man netop nu er blevet enig om at satse på færre uddannelser og gøre dem mere funktionsrettede, ikke institutions- og behandlingsrettede. Det er særdeles opløftende. Det er bestemt ikke nogen fattig trøst, for skal vi have ændret holdningen til vore ældre, skal vi selvfølgelig have fat i det personale, som er uddannet i en helt anden tradition end den, som i dag skulle være herskende på ældreområdet.

Jeg vil i den forbindelse gerne sige, at det har været Socialministeriets hensigt hele vejen med dette arbejde omkring uddannelserne at satse på, at vi fik så brede uddannelser som muligt, så lidt behandlingsorienterede som muligt. Vi skulle meget nødig ende med, at vi får hospitaliseret hjemme- og døgnplejen på samme måde, som der har været tendens til at få hospitaliseret plejehjemmene.

Jeg vil gerne notere mig, hvad hr. Erhard Jakobsen sagde, at man ikke er ude på en politisk aktion mod regeringen; det skal jeg vist så på regeringens vegne kvittere for. Nu ligger der jo et par dagsordener, som måske kan være afhængige af, om der sidder en enkelt elevator 'fast eller ej, men så er jeg da glad for at vide, at dette ikke er en aktion mod regeringen.

Fru Jytte Hilden spurgte på et tidspunkt i sin indledende tale, hvad forskellen egentlig er på de to dagsordener. Jeg synes, at indholdet i de to pinde, som er i Socialdemokratiets, SF's og CD's dagsorden, er udmærket, og jeg er egentlig ked af, at man ikke var så fleksibel, at man kunne blive enig om at lave en fælles dagsorden. Det er trist, når nogle møder med fuldstændig fastlåste formuleringer.